

עמ"ת 9870/08/16 - מדינת ישראל נגד אחמד עמארנה

בית המשפט המחוזי בחיפה

עמ"ת 9870-08-16 מדינת ישראל נ' עמארנה (עציר)
תיק חיצוני: מ"ת-16-07-50042

בפני	כבוד השופטת תמר שרון נתנאל
עוררת	מדינת ישראל
נגד	
משיב	אחמד עמארנה (עציר)

נוכחים:

ב"כ העוררת - עו"ד אליהו יטח

ב"כ המשיב - עו"ד מסארווה מוחמד (סנגוריה ציבורית)

המשיב: באמצעות הליווי

החלטה

1. לפניי ערר על החלטת בית משפט השלום בחדרה (כבוד השופט אמיר סלאמה), מיום 3.8.16, לפיה דחה בימ"ש קמא את בקשת העוררת לעצור את המשיב עד תום ההליכים נגדו והורה על שחרורו בתנאים, שהם: התייצבות לכל הדיונים, הפקדת סך של 12,000 ₪, חתימת ערב על ערבות בסך 10,000 ₪ להבטחת התייצבות המשיב לדיונים.

2. כתב האישום שהוגש לבימ"ש קמא, בתיק 5004-04-16, נגד המשיב ואחר, בשם מואמן עמארנה, שהוא דודו של המשיב (להלן: "**מואמן**"), מייחס למשיב עבירות של **כניסה לישראל שלא כחוק** - עבירה לפי סעיף 12(1) לחוק הכניסה לישראל, תשי"ב-1952 **והחזקת סכין** למטרה לא כשרה - עבירה לפי סעיף 186(1) לחוק העונשין, התשל"ז-1977.

על פי עובדות כתב האישום, בתאריך 23.7.16 בשעה 12:30 לערך, שהו המשיב ומואמן בישראל, ביער מייסר הנמצא בסמוך לערערה, מבלי שיש בידיהם אישורי כניסה לישראל או אישור תעסוקה בה כדין. בנסיבות אלה, החזיק המשיב ברשותו סכין יפנית בעלת יכולת להתקבע, מבלי שיש ביכולתו להוכיח כי החזיקה למטרה כשרה וכן בשני קטרים.

3. אקדים את המאוחר ואומר, כי המשיב אינו חולק על קיומן של ראיות לכאורה, בהתייחס לעבירה של כניסה לישראל שלא כדין, אך הוא חולק על קיומן של ראיות לכאורה, בנוגע לעבירה של החזקת סכין למטרה לא כשרה. המשיב אינו חולק על כך שהחזיק סכין, אך טוען שהחזיק בה לצורך עבודתו בגבס ובצבע ולכן מדובר בהחזקתה למטרה כשרה.

עוד אומר, כבר כאן, כי על אף שהמשיב לא הגיש ערר מטעמו (גם לא ערר נגדי), על החלטת בימ"ש קמא לפיה קיימות ראיות לכאורה, לעבירה של החזקת סכין, הסכים ב"כ העוררת, ברוב הגינותו, כי ב"כ המשיב יטען בערר זה גם טענותיו לעניין קיומן של ראיות לכאורה בנוגע לעבירה של החזקת סכין וכי ההחלטה שתינתן בערר תתייחס גם לכך.

עיקרי החלטת בימ"ש קמא:

4. בימ"ש קמא קבע, בהחלטתו, כי חומר הראיות "מכיל פוטנציאל של הרשעה בעבירה של החזקת סכין" ופירט נימוקיו לכך. כן ציין, שממזכר שנכתב על ידי השוטר עזיז סאבא (מסמך ל"ג בתיק החקירה) עולה שמדובר בסכין מתקבעת וכי גם עיון בתמונות הסכין, מלמד כי, לכאורה, מדובר בסכין מתקבעת.

עם זאת קבע בימ"ש קמא, כי טענותיו של המשיב בנוגע למטרת החזקת הסכין "יכולות להעלות לו הגנה אפשרית מפני העבירה, והדברים צריכים להתברר בהליך העיקרי".

לעניין עילת המעצר של הימלטות מאימת הדין, קבע בימ"ש קמא, כי בשל היות המשיב תושב שטחים קיים חשש אינהרנטי להימלטות מאימת הדין, אולם אין ראיות לחשש קונקרטי.

בימ"ש קמא הוסיף וקבע, כי הוא איננו סבור שקיימת עילת מעצר ממשית בשל מסוכנות, שכן המאשימה איננה מייחסת לו כוונה ספציפית לביצוע מעשה לא כשר באמצעות הסכין. לפיכך אמר, כי: "... ככל שהחזקת הסכין מלמדת על סכנה כלשהי, מדובר בסכנה ברף הנמוך ביותר, אשר אינה מחייבת, כשלעצמה, את מעצרו".

לפיכך, סבר בימ"ש קמא, כי ניתן לשחרר את המשיב בתנאים המפורטים לעיל.

תמצית טיעוני העוררת:

5. העוררת טוענת, כי שגה בימ"ש קמא כאשר קבע כי לא קיימת עילת מעצר של מסוכנות. לטענתה, די בכך שהמשיב נכנס לשטח מדינת ישראל "מבלי שעבר דרך העין הבוחנת של גורמי הביטחון", כדי

שתקום עילת המסוכנות במלוא עוצמתה. בנוסף, גם עברו הפלילי הביטחוני בצירוף העבירות בהן הוא מואשם מעידים על המסוכנות הנשקפת ממנו.

עוד נטען, כי בימ"ש קמא התעלם מכך שהמשיב לא נתפס עם הסכין במקום עבודה, אלא ביער וכן מכך שהוא לא מסר ולו שם אחד של מעסיק, שהעסיק אותו.

לענין התמיכה בגרסת המשיב שמצא בית משפט קמא בהודעתו של מואמן נטען, כי מדובר בדו"ד של המשיב, אשר הורשע, בעבר, בעבירות ביטחון וכי לא ניתן לסמוך על דבריו, שכל הנראה תואמו עם המשיב.

ב"כ העוררת מאבחן, בטיעוניו שבהודעת הערר, את פסק דין **קונדוס** - בש"פ 6781/13 מוחמד קונדוס נ' מדינת ישראל (מיום 4.11.2013), עליו הסתמך בימ"ש קמא בהחלטתו.

תמצית טיעוני המשיב:

6. ב"כ המשיב טוען, כי המשיב לא נכנס לישראל, כאשר נעצר, אלא היה דווקא בדרכו אל מחוץ לישראל ומיד כאשר נעצר, ועוד טרם נועץ בעורך דין, נתן הסבר להחזקת הסכין, דבר המעיד על אמינות ההסבר. גם העובדה שמאמון מאמת, בהודעתו, את גרסת המשיב, כמו גם העובדה שהמשיב החזיק בסכין בתוך שקית ניילון ולא על גופו, תומכת בגרסתו בדבר החזקתה למטרה כשרה, מקנים אמינות לגרסת המשיב.

ב"כ המשיב טוען, כי המשיב אינו זוכר היכן עבד, מאחר שהוא עובד בכל יום אצל מישהו אחר וכי קיים מחדל חקירתי בכך שהמשיב לא נלקח לבקרה אל גרבייה, על מנת שינסה לאתר את המקומות בהם עבד.

לטענתו, מאחר שמואמן נדון (לאחר שהורשע על פי הודאתו), לחודש מאסר בפועל וכן למאסר מותנה, הרי המשיב אינו צפוי לעונש כבד מכך ולכן, אם יעצר עד תום ההליכים, סופו שירצה מעצר ארוך מהמאסר לו הוא צפוי. לשיטתו, יש בנימוק זה כדי להורות על שחרורו, על מנת שמצב דברים זה לא יגרום לו להודות ועל מנת שיינתן לו יומו בבית המשפט.

כן הפנה להחלטת כב' השופט עמית בבש"פ 5564/11 על הקשר בין עוצמת הראיות וחלופת מעצר, לאסופת פסיקה שהגיש, בין היתר לעניין העונשים המוטלים על עבירה של החזקת סכין.

עוד נטען, כי מאז הרשעתו האחרונה של המשיב, בבית משפט צבאי, בשנת 2005 (בגין עבירה משנת 2004) הוא לא הסתבך בפלילים וכי המשיב אינו אותו אדם שהוא היה לפני 12 שנה. כיום הוא נשוי ואב לשלושה ילדים והוא נכנס לישראל כדי לעבוד ולפרנס את משפחתו.

לטענת ב"כ המשיב, הפקדה כספית בסך של 12,000 ₪ הכלולה בתנאי השחרור שוות-ערך היא לשכר עבודה של שנה בשטחים והיא תבטיח שהמשיב יגיע לדיונים ולא יתחמק מהליכי השפיטה.

דין ומסקנות:

ראיות לכאורה לעבירה של החזקת סכין -

7. עיינתי בקפידה בכל החומר אשר בתיק החקירה וסבורה אני, כי קיימות בו ראיות לכאורה, המקימות סיכוי סביר להרשעה, כנדרש בשלב זה של ההליך, גם לעבירה של החזקת סכין.

אין חולק שבחזקתו של הנאשם נמצאה סכין וכן נמצאו שני "קטרים", זאת - כאשר הוא נמצא ביער, ביחד עם מואמן. כפי שציין בימ"ש קמא, במסמך ל"ג בתיק, כתוב שמדובר בסכין מתקבעת ודי בכך כדי להוות ראיות לכאורה לעניין זה, כנדרש בשלב זה של ההליך.

8. הראיות לכאורה הדרושות לשם מעצר עד תום ההליכים, אינן ראיות, אשר יש בהן כדי להוכיח את אשמתו של הנאשם למעלה מספק סביר, אלא הן ראיות אשר יש בהן כדי להקים סיכוי סביר להרשעה - בש"פ 8087/95 - שלמה זאדה נ' מדינת ישראל פ"ד נ(2), 133, עמ' 148-149 (מיום 15.04.1996) (להלן: "עניין זאדה").

על השופט, הבוחן את הראיות, בשלב זה, לבחון האם יש סיכויים סבירים לכך, שבסיום המשפט ניתן יהיה לקבוע את אשמת הנאשם, על-פי ראיות אלה (הכוללות את כל החומר הראייתי אשר בתיק החקירה, ולא רק את החומר "המרשיע") - בש"פ 661/88 מדינת ישראל נ' דן, פ"ד מב(3), 875 (מיום 09.11.1988).

9. המשיב טוען שהוא עבד בישראל עשרה ימים וביום בו נתפס הוא התכוון לעבור את הגדר ולחזור לשטחים, בעוד שמואמן עבר את הגדר מהשטחים לישראל. זו גם גרסתו של מואמן, אשר טוען שהם קבעו להיפגש באותו מקום. זה יוצא וזה בא.

מהודעתו של עפר גזית (מפקד פלוגת סיור בגזרה בה נמצאו המשיב והאחר), כחמש מאות מטרים מהנקודה בה נראו שני פלסטינים עוברים את הגדר, אל תוך ישראל וכארבעים דקות לאחר מכן, נתפסו המשיב והאחר כאשר ברשות המשיב הייתה השקית ובה הציוד וכן היו ברשותם מים ופלאפונים. בנוסף, נמצאה פגיעה בגדר המערכת. עם זאת, המשיב ומואמן לא נראו חותכים את הגדר ולא היה עמם קשר עין רציף ולאיש מהם לא יוחסה עבירה של גרם נזק לגדר.

לא זה המקום לקבוע אם המשיב ומואמן הם אותם שניים שנראו עוברים את הגדר ואף לא מה היו מעשיו של

המשיב במקום. ככל שיהיה צורך בכך, תתבררנה שאלות אלה, במסגרת ההליך העיקרי.

10. הלכה היא, כי בשלב זה, של מעצר עד תום ההליכים, ביהמ"ש אינו בוחן את מהימנות העדים ואינו שוקל את משקלה של כל ראיה וראיה, אלא אם קיימות ראיות, אשר כבר בשלב זה ניתן לראות שהן מכרסמות, באופן ברור, בקיומן של ראיות לכאורה.

משקל הראיות ייקבע בהליך העיקרי ולא בשלב המעצר. אמנם, על בית המשפט לבחון את הסתירות, הפרכות וסימני השאלה, העולים מהחומר אשר בפניו, ולהחליט האם יש בהם כדי לכרסם בראיות במידה כזו, עד שהן אינן בעלות פוטנציאל להרשעה. אולם, אם למרות הפרכות, משתכנע ביהמ"ש כי בפניו **ראיות "גולמיות"** אשר נראה, כי לאחר בחינתן במהלך המשפט, הן תתגבשנה לכלל ראיות "רגילות", אשר יהיה בהן כדי לבסס את אשמת הנאשם מעל לכל ספק סביר, על ביהמ"ש לקבוע כי בפניו ראיות לכאורה אשר די בהן כדי להורות (בהתקיים עילת מעצר), על מעצרו של הנאשם עד תום ההליכים. ראו: עניין זאדה הנ"ל; בש"פ 7547/06 - עווד אבו קווידר נ' מדינת ישראל (מיום 25.9.2006); ראו למשל: בש"פ 8568/13 מוגרבי נ' מדינת ישראל (מיום 26.12.2013); בש"פ 8602/05 מדינת ישראל נ' פלוני (מיום 13.9.2005); בש"פ 8303/07 בדראן נ' מדינת ישראל (מיום 19.10.2007).

11. את הראיות יש, כמובן, לבחון גם לאור גרסת הנאשם, אולם לא כל גרסה של נאשם מביאה לכרסום בחומר הראיות, במידה שיש לקבוע שלא קיימות ראיות לכאורה, כנדרש. כך, במיוחד, כאשר הראיות המגבשות את העבירה אינן שנויות במחלוקת והנאשם טוען טענה שיכולה להביא לזיכויו, אך חובת הוכחתה היא עליו, כפי המצב בענייננו, לגבי העבירה של החזקת סכין.

אכן, המשיב מסר מיד עם מעצרו, שהצידוד שנתפס אצלו משמש אותו לעבודה בגבס (ראו מזכר שנערך על ידי השוטר מור יוסף, המסומן ב' בתיק החקירה), אולם אין בכך כדי להעיד על אמיתות הגרסה, שכן לא מן הנמנע שהוא הכין גרסה זו מראש, למקרה שייתפס ואף תיאם אותה עם מואמן.

העובדה שהמשיב לא ידע לומר ולו שם של אדם אחד אצלו עבד, או למסור פרטים מדויקים יותר (גם לגבי המקום בו שהה בימים בהם שהה בישראל) מאשר אמירה כללית לפיה עבד בבקא אל גרבייה, מכרסמת מאד בגרסתו, לפיה הסכין והקטרים, שימשו אותו לצורך עבודתו, מה גם שלא נמצאו ברשותו כלים אחרים הדרושים לשם עבודה בגבס וצבע.

ספק אם העובדה שהחוקרים לא הציעו למשיב לקחת אותו "לסיבוב" בבקא אל-גרבייה, על מנת שינסה למצוא את האנשים אצלם הוא טוען שעבד, אך הוא אינו מכיר אותם (הודעתו מיום 23.7.17 שו' 17), או את הבית בו לן, לדבריו, בעשרת הימים בהם, לטענתו, הוא שהה בישראל (הודעתו מיום 23.7.17 שו' 24) מהווה מחדל חקירה, שכן המשיב לא טען בחקירתו שהוא יכול להצביע על המקומות בהם עבד. אולם, גם אם אניח שכן (ואינני קובעת כך) אין מדובר במחדל המכרסם בראיות עד כדי פגימה בפוטנציאל הגולמי הנדרש, לשם קביעה

כי קיימות ראיות לכאורה. לענין מחדלי חקירה ראו: בש"פ 7908/08 עלי אבו סלאח נ' מדינת ישראל (מיום 23.9.2008).

12. לפיכך, אני קובעת כי קיימות בתיק ראיות לכאורה, במידה הנדרשת בשלב זה, של המעצר עד תום ההליכים.

עילות המעצר -

13. לטעמי, קיימת במקרה זה עילה ברורה של מסוכנות, העולה הן מהעבירה עצמה והן מהרשעותיו הקודמות שלה משיב.

בתי המשפט עמדו, לא אחת, על הסכנה שבעצם החזקת סכין במקום ציבורי, הנובעת מהאפשרות הזמינה של עשיית שימוש בסכין בין במצב של עימות עם אחר או אחרים (מתוכנן או בלתי מתוכנן) ובין ממניעים כאלה או אחרים. ראו: ע"פ 5753/04 - מדינת ישראל נ' ירון רייכמן (מיום 7.2.2005) וכן ע"פ 10053/03 - דפארו בלא"י נ' מדינת ישראל (מיום 6.7.2005).

לא בכדי קבע המחוקק עונש של 5 שנים "רק" בגין עבירה של החזקת סכין, אף ללא שיוכח לצורך מה הוחזקה הסכין ולא בכדי הפך המחוקק את נטל הראייה, בהטילו על הנאשם את הנטל להוכיח שהסכין הוחזקה למטרה כשרה. העונש המרבי, כמו גם היפוך נטל הראייה מצביעים על פוטנציאל המסוכנות שהמחוקק רואה בעצם נשיאת סכין.

14. בענייננו, לפוטנציאל המסוכנות "הרגיל" הנ"ל מתווסף מימד נוסף, הנובע מכך שמי שנשא את הסכין הוא תושב שטחים, אשר נכנס לישראל שלא כחוק, שלחובתו הרשעות קודמות, בעבירות שונות וביניהן: הרשעה בעבירה של כניסה לישראל שלא כדין, משנת 1977, שלוש הרשעות בעבירה של חברות בהתאחדות בלתי חוקית, לפי סעיף 85(א) לתקנות ההגנה (שעת חירום) 1945. האחת - משנת 1990, השנייה - משנת 1993 והשלישית - משנת 2005. להרשעה הראשונה בעבירה זו, נלוו הרשעות בעבירות של ידוי אבנים לפי סעיף 66 לצו הוראות הביטחון והתנהגות פרועה במקום ציבורי לפי סעיף 216 (א)(1) לחוק העונשין, להרשעה השנייה נלוו עבירות של תקיפה, לפי סעיף 67 לצו הוראות ביטחון ועבירות נגד הסדר הציבורי, לפי הוראות הביטחון ואילו להרשעה השלישית בעבירה זו נלוו עבירות של החזקת נשק, תחמושת או חומרי חבלה וכן קשירת קשר לעבור עבירה. בגין כל אחת מהרשעות אלה נדון המשיב למאסר בפועל. בגין ההרשעה האחרונה הוא נדון המשיב למאסר למשך 20 חודשים.

מספר ההרשעות הקודמות, טיבן ו"פיזורן" על פני שנים, מחזקים את הקביעה בדבר מסוכנותו של המשיב, זאת - על אף שההרשעה האחרונה היא משנת 2005 (בגין עבירה שנעברה בשנת 2004).

15. בנוסף, קיימת עילת מעצר של חשש מהימלטות מהדין. בימ"ש קמא סבר, כאמור, כי קיים חשש אינהרנטי של הימלטות מהדין, אך מאחר שאין ראיות המקימות חשש זה, ספציפית לגבי המשיב, סבר בימ"ש קמא כי ניתן לאיין את החשש האינהרנטי באמצעות קביעת הפקדה בסכום משמעותי, אותו העמיד בימ"ש קמא על סך של 12,000 ₪.

16. הסנגור הפנה לפסק הדין שניתן בעניין קונדוס, אולם, לטעמי, אין בו כדי לסייע לעמדתו. בפסק דין זה נקבעו עקרונות מנחים להפעלת שיקול דעתו של ביהמ"ש, בשאלת שחרורם של תושבי שטחים לחלופת מעצר ובחינת עקרונות אלה מצביעה דווקא על כך שלא ניתן היה לשחרר את המשיב בתנאים שקבע בימ"ש קמא.

מפאת חשיבות הדברים ארחיב, מעט, בעניין זה; ביהמ"ש העליון ציין, בעניין קונדוס, כי: "אישום נגד תושב האזור בגין שהיה בלתי חוקית בישראל מקים חשש להתחמקות מהליכי משפט על דרך של הישארות הנאשם בשטחי הרשות הפלסטינית, בהם אין פועלות רשויות האכיפה של ישראל".

אכן, נקבע כי כאשר אין עילות אחרות המחייבות מעצרו של תושב שטחים, אין לשלול שחרורו לחלופת מעצר, רק בשל החשש שהוא יחמוק ממשפטו, הנובע מ"הערכות כלליות ואקסיומות הנובעות מהיותו תושב האזור" ובשל העובדה שרשויות אכיפת החוק של ישראל אינן פועלות בשטחי הרשות הפלסטינית.

עם זאת נקבע, כי במסגרת בחינת החלופה יש לבחון אם ניתן להבטיח את התייצבותו, לרבות בהפקדת כספים ובבטחונות מספיקים וכי על בית המשפט להחליט "על בסיס נתוני המקרה הקונקרטי שבפניו, אך תוך שהחשש מהימלטות לשטחי הרשות הפלסטינית, והצורך לאיינו, לנגד עיניו".

ביהמ"ש העליון סיכם את עיקרון מנחה זה באמרו: "העובדה שנאשם הוא תושב האזור אינה מצדיקה בפני עצמה את מעצרו עד תום ההליכים מקום שבאותן נסיבות היה תושב ישראלי משתחרר לחלופת מעצר. יחד עם זאת, מגורים באזור מהווים שיקול רלוונטי - אחד מני כמה - ביחס לשאלה של חלופת מעצר".

17. בהמשך, מונה ביהמ"ש את השיקולים העיקריים שראוי שינחו את בית המשפט בהחלטתו אם לשחרר תושב שטחים לחלופת מעצר באזור וקובע, כי שיקול מרכזי הוא השאלה, אם בנוסף לעבירה של כניסה שלא כחוק לישראל, מיוחסות לו גם עבירות נלוות. ביהמ"ש מציין, כי כאשר מדובר בעבירות חמורות, המקימות עילת מסוכנות, משמעות שחרורו של הנאשם לאזור יכולה להקים אפשרות שהוא ישוב ויכנס לישראל לשם ביצוע עבירות דומות נוספות, מה גם שלמערכת האכיפה בישראל אין דרך לפקח עליו באזור.

18. שיקול דומיננטי נוסף היא השאלה אם הנאשם כבר נכנס לישראל באופן בלתי חוקי, שאז קשה לתת בו אמון שלא ישוב על מעשיו. בנוסף, כך נקבע, יש מקום להבחין בין נאשם שעברו נקי, לנאשם בעל עבר

פלילי, בעבירות נוספות על שהייה בלתי חוקית. מוסיף ביהמ"ש העליון ואומר, כי גם לנסיבות חיצוניות, דוגמת מצב ביטחוני, יכולה להיות השפעה על שיקול דעתו של ביהמ"ש.

אשר לחלופת מעצר בשטח ישראל, קבע ביהמ"ש העליון, כי קיים קושי בכך שבית המשפט יתיר לאדם לשהות בישראל באופן בלתי חוקי ולכן בחירה באפשרות כזו צריכה להיעשות "במקרים נדירים ויוצאי דופן, כאשר בית המשפט השתכנע כי קיימת לכאורה מניעה ממשית להחזיר את הנאשם לשטח הרשות הפלסטינית **וכאשר באפשרותו להעמיד חלופה ראויה שתבטיח פיקוח הדוק**" (ההדגשה אינה במקור).

19. בעניינו, ב"כ המשיב כלל לא הציע חלופת מעצר (לא בשטחים ולא בישראל) ובימ"ש קמא שחרר את המשיב (שאף אין לו כתובת מגורים בישראל), מבלי שקבע היכן הוא ישהה וללא כל פיקוח.

אינני רואה כיצד שחרור בתנאים שקבע בימ"ש קמא יכול לאיין (או אף להפחית) את המסוכנות עליה הצבעתי לעיל, או למנוע חשש מהימלטות המשיב מהדין וכיצד יש בתנאים שנקבעו כדי להבטיח את התייצבות המשיב למשפט, או כדי לאפשר למשטרה לאתר, אם לא יתייצב.

20. עיינתי בפסיקה שהמציא ב"כ המבקש לעיוני ואליה הפנה בטיעוניו, אולם אין באמור בהם כדי לשנות ממסקנתי. כל מקרה נדון לגופו ובעניינו - המשקל המצטבר של כל הגורמים שצויינו לעיל, אינו מאפשר שחרור, בוודאי לא שחרור ללא חלופה ראויה עם פיקוח הדוק.

אשר לעונש הצפוי למשיב, מבלי להביע עמדה לגופו של העונש הראוי, ככל שיושע בדין, אומר כי גם אם אין הוא צפוי לעונש מאסר למשך חודשים רבים, אין בכך בלבד כדי להצדיק שחרור, נוכח המסוכנות והחשש להימלטות מהדין. אינני סבורה שדי בהפקדה כספית, כדי להסיר חששות אלה.

בנסיבות אלה, אני מקבלת את הערר ומורה על מעצרו של המשיב עד תום ההליכים נגדו.

החלטה זו תשמש פקודת מעצר.

ניתנה היום, ג' אב תשע"ו, 07 אוגוסט 2016, בהעדר הצדדים.